

STEPHEN
KING

THE
OUTSIDER

Ο ΞΕΝΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έγραψαν για το *The outsider*

«Μεγάλο, σύνθετο και πρωτότυπο, αποτελεί ένα καλοδουλεμένο έργο στο πεδίο που πάντα ενδιέφερε τον Στίβεν Κινγκ –εκεί που η αστυνομική λογοτεχνία συναντάται με τη λογοτεχνία τρόμου. Στο *The outsider*, ο Κινγκ επιδεικνύει την επιδεξιότητά του και στις δύο.»

–*The Portland Press Herald*

«Απόλυτα καθηλωτικό... ένα ακόμα συγκλονιστικά ζοφερό βιβλίο, τέλειο για τους παλιούς θαυμαστές του Κινγκ, οι οποίοι, εντάξει, είναι... αμέτρητοι.»

–*Booklist*

«Στην υγεία των μεταλλαγμένων αρουραίων στο υπόγειο· στους μεξικανικούς μύθους, στο παράδοξο και στον Στίβεν Κινγκ, που παραμένει συγκλονιστικός.»

–*New York Times Book Review*

«Κάθε φορά που ο Στίβεν Κινγκ γράφει ένα βιβλίο, ανησυχώ. Μήπως το έχει παρακάνει με τα βιβλία τρόμου; Μήπως το επόμενο δεν θα είναι το ίδιο καλό με το *Ντολότες Κλέμπορν* ή το *Δόκτωρ ύπνος* ή οποιονδήποτε από τους υπόλοιπους πενήντα και πλέον τίτλους του; Ευτυχώς, οι τρομακτικές ιδέες του συνεχίζουν να ρέουν ασυγκράτητες στις σελίδες του. Το τελευταίο του έργο, το *The outsider*, είναι απλώς αριστουργηματικό.»

–*St. Louis Post Dispatch*

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Η φαντασία του Κινγκ είναι αχανής... Γνωρίζει πώς να κερδίζει τους αναγνώστες του διεισδύοντας στις πιο μύχιες σκέψεις τους... Πρόκειται, αναμφίβολα, για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες της εποχής μας.»

–*Guardian*

«Ο Κινγκ είναι απολαυστικός. Σε παγιδεύει στα δίχτυα του και οι σελίδες περνούν χωρίς να το καταλάβεις.»

–*The Baton Rouge Advocate*

«Ο συγγραφέας της τελειότητας, Στίβεν Κινγκ, είναι ένας από τους πιο γόνιμους μυθοπλάστες στη σύγχρονη λογοτεχνία.»

–*The Sunday Times*

«Ο Κινγκ είναι ο αδιαφιλονίκητος Βασιλιάς του Τρόμου.»

–*Time*

Η ΣΥΛΛΗΨΗ

14 Ιουλίου

1

Το αυτοκίνητο ήταν χωρίς διακριτικά –ένα σχετικά καινούριο, αλλά αδιάφορο αμερικανικό σεντάν– ωστόσο τα μαύρα ελαστικά και οι τρεις άντρες μέσα πρόδιδαν τη φύση του. Οι δύο μπροστά φορούσαν μπλε στολές. Εκείνος στο πίσω κάθισμα φορούσε κοστούμι και ήταν τόσο γεροδεμένος που θύμιζε ντουλάπα. Δύο μαύρα αγόρια που στέκονταν στο πεζοδρόμιο, το ένα με το πόδι του πάνω σ' ένα φθαρμένο πορτοκαλί σκέιτμπορντ, το άλλο κρατώντας το λαχανί δικό του κάτω από τη μασχάλη του, το παρακολούθησαν που έστριψε στο Πάρκο Αναψυχής Εστέλ Μπάργκα και μετά κοιτάχτηκαν.

«Μπατσικό είναι», είπε το ένα.

«Κάτι μας είπες ρε», έκανε το άλλο.

Ανέβηκαν στα σκέιτμπορντ και άρχισαν να απομακρύνονται χωρίς άλλη κουβέντα. Ο κανόνας ήταν απλός: Όταν έρχονται οι μπάτσοι, είναι ώρα να την κάνεις. *Οι ζωές των μαύρων είναι σημαντικές*,¹ τους συμβούλευαν οι γονείς τους, αλλά οι μπάτσοι δεν ήταν πάντα της ίδιας άποψης. Στο γήπεδο του μπέιζμπολ, το πλήθος άρχισε να ζητωκραυγάζει και να χειροκροτεί ρυθμικά καθώς είχε έρθει η σειρά των Golden Dragons της Φλιντ Σίτι να πάρουν θέση στη βάση, στο τέλος της ένατης περιόδου, ενώ βρίσκονταν ένα ραν πίσω.

Τα αγόρια δεν κοιτάζαν πίσω τους.

---

¹ Σ.τ.Μ.: Από το αντιρατσιστικό κίνημα *Black Lives Matter* στις ΗΠΑ.

2

Κατάθεση του κυρίου Τζόναθαν Ριτζ

[10 Ιουλίου, 9:30 μ.μ., εξέταση από τον ντετέκτιβ Ραλφ Άντερσον]

Ντετέκτιβ Άντερσον: Γνωρίζω ότι είστε ταραγμένος, κύριε Ριτζ, είναι απόλυτα κατανοητό, αλλή είναι απαραίτητο να μάθω τι ακριβώς είδατε νωρίτερα σήμερα το απόγευμα.

Ριτζ: Δεν θα μπορέσω να το βγάλω ποτέ από το μυαλό μου. Ποτέ. Νομίζω ότι χρειάζομαι ένα χαπάκι. Βάλισυμ ίσως. Ποτέ μου δεν έχω πάρει τέτοια πράγματα, αλλή σίγουρα χρειάζομαι κάτι τώρα. Νιώθω ακόμα την καρδιά μου να βροντοχτυπάει σαν τρελή. Να Ξέρει η Σήμανση ότι αν βρουν Ξερατά εκεί πέρα, είναι δικά μου. Και δεν ντρέπομαι καθόλου. Οποιοσδήποτε θα είχε Ξεράσει ό,τι είχε φάει αν έβλεπε αυτό που είδα εγώ.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Είμαι σίγουρος πως ένας γιατρός θα σας γράψει κάτι για να ηρεμήσετε, αφού τελειώσουμε. Νομίζω μπορώ να το φροντίσω, αλλή για την ώρα σας θέλω με καθαρό μυαλό. Το καταλαβαίνετε αυτό, έτσι δεν είναι;

Ριτζ: Ναι, φυσικά.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Απλώς πείτε μου όλα όσα είδατε, και τελειώσαμε γι' απόψε.

Ριτζ: Εντάξει. Βγήκα να πάω βόλτα τον Ντέιβ γύρω στις έξι σήμερα το απόγευμα. Ο Ντέιβ είναι το μπιγκλ μας. Το απογευματινό του γεύμα είναι στις πέντε. Η σύζυγός μου κι εγώ τρώμε στις πέντε και μισή. Κατά τις έξι, ο Ντέιβ είναι έτοιμος να κάνει τη δουλειά του –εννοώ το χοντρό και το ψιλό του. Τον πάω βόλτα όσο η Σάντι –η σύζυγός μου– πλένει τα πιάτα. Είναι ένας δίκαιος καταμερισμός των εργασιών. Ο δίκαιος καταμερισμός των εργασιών είναι πολύ σημαντικός σ' έναν γάμο, ειδικά όταν πλέον έχουν μεγαλώσει τα παιδιά, έτσι το βλέπουμε εμείς. Ξέφυγα από το θέμα, ε;

Ντετέκτιβ Άντερσον: Δεν πειράζει, κύριε Ριτζ. Πείτε τα όπως θέλετε.

Ριτζ: Α, σας παρακαλώ, να με πείτε Τζον. Δεν αντέχω το «κύριε Ριτζ». Με κάνει να αισθάνομαι σαν κρακεράκι. Έτσι με φώναζαν τα παιδιά όταν ήμουν ακόμα στο σχολείο: Κρακεράκι Ριτζ².

Ντετέκτιβ Άντερσον: Μάλιστα. Λοιπόν, πήγαίνες τον σκύλο βόλτα...

Ριτζ: Ακριβώς. Και κάποια στιγμή αντιλήφθηκε μια δυνατή οσμή –την οσμή του θανάτου, υποθέτω– κι έπρεπε να του τραβήξω το λουρί και με τα δύο χέρια, παρ’ όλο που ο Ντέιβ είναι μικρό σκυλί. Ήθελε να βρει αυτό που είχε μυρίσει. Το...

Ντετέκτιβ Άντερσον: Μια στιγμή, πάμε λίγο πίσω. Έφυγες από το σπίτι σου στον αριθμό 249 της Λεωφόρου Μάιηπερι στις έξι η ώρα.

Ριτζ: Ίσως και λίγο πριν. Ο Ντέιβ κι εγώ κατεβήκαμε τον λόφο μέχρι του Τζέραλντ, το μπακάλικο στη γωνία που πουλάει όλη εκείνα τα γκουρμέ προϊόντα, μετά ανεβήκαμε την Μπάρναμ Στριτ και στη συνέχεια μπήκαμε στο Πάρκο Φίγκις. Αυτό που τα παιδιά αποκαλούν Πάρκο Φίκι Φίκι. Νομίζουν ότι οι ενήλικες δεν ξέρουμε τι πλένε, ότι δεν ακούμε, αλλιώς ακούμε. Τουλάχιστον μερικοί από εμάς.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Πρόκειται για τη συνηθισμένη απογευματινή σου βόλτα;

Ριτζ: Ναι, μερικές φορές την αλλιάζουμε λίγο για να μη βοριόμαστε, αλλιώς σχεδόν πάντα καταλήγουμε στο πάρκο πριν επιστρέψουμε στο σπίτι, επειδή ο Ντέιβ βρίσκει πολλή να μυρίσει εκεί. Έχει και έναν χώρο στάθμευσης, αλλιώς εκείνη την ώρα είναι σχεδόν πάντα άδειος, εκτός κι αν έχουν έρθει παιδιά από το λύκειο για να παίξουν τένις. Το βράδυ εκείνο δεν ήταν κανείς, επειδή τα γήπεδα είναι χωμάτινα και είχε βρέξει νωρίτερα. Το μόνο παρκαρισμένο όχημα ήταν ένα λευκό θανάκι.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Από αυτά που ανήκουν σε κάποια επιχείρηση, δηλαδή;

Ριτζ: Ακριβώς. Δεν είχε παράθυρα, μόνο μια δίφυλλη πόρτα στο πίσω μέρος. Ήταν από τα θανάκια που χρησιμοποιούν οι μικρές εταιρείες για

---

² Σ.τ.Μ.: *Ritz Crackers*. Δημοφιλή κρακεράκια στην Αμερική.

να μεταφέρουν διάφορα πράγματα. Ίσως να ήταν Escoline, αλλά δεν παίρνω κι όρκο.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Έγραφε πάνω το όνομα κάποιας εταιρείας; Κλιματισμοί Σαμ, ας πούμε, ή Μπαμ ο Τζαμάς; Κάτι τέτοιο;

Ριτζ: Μπα, όχι. Τίποτε απολύτως. Σίγουρα, όμως, ήταν θρόνικο. Είχε να πλυθεί καιρό. Και τα λιάστικά του είχαν λιάσες, μάλλον από τη βροχή. Ο Ντέιβ μύρισε τα λιάστικά και κατόπιν ακολουθήσαμε ένα από εκείνα τα χαλίκωστρωτα μονοπάτια, που περνάνε μέσα από τα δέντρα. Μετά από τετρακόσια μέτρα περίπου, ο Ντέιβ άρχισε να γαβγίζει και μπήκε τρέχοντας στους θάμνους στα δεξιά. Τότε ήταν που έπιασε τη μυρωδιά. Τράβηξε τόσο δυνατά που παραλίγο να μου φύγει το λουρί απ' το χέρι. Προσπάθησα να τον συγκρατήσω, αλλά χωρίς αποτέλεσμα· άρχισε να τινάζεται και να σκάβει με τις πατούσες του το έδαφος, γαβγίζοντας συνέχεια. Οπότε του κόντυνα το λουρί –έχω ένα από εκείνα που μαζεύονται, είναι πολύ καλό γι' αυτές τις δουλειές– και τον ακολούθησα. Δεν ασχολείται ιδιαίτερα με τους σκύπους τώρα που δεν είναι πια κουτάβι, αλλά σκέφτηκα πως μπορεί να είχε μυρίσει κανένα ρακούν. Ετοιμαζόμουν να τον τραβήξω πίσω, είτε το ήθελε είτε όχι, οι σκύλοι πρέπει να γνωρίζουν ποιος είναι το αφεντικό, όταν ηρόσεξα τις πρώτες σταγόνες αίματος. Ήταν πάνω σ' ένα φύλλο από σημύδα, στο ύψος του στήθους μου, οπότε φαντάζομαι θα ήταν γύρω στο ενάμισι μέτρο από το έδαφος. Είδα κι άλλη σταγόνα σ' ένα άλλο φύλλο λίγο πιο πέρα, και μετά μια ολόκληρη κηλίδα σε κάτι θάμνους ακόμη πιο κάτω. Κάκκινη ακόμα, και υγρή. Ο Ντέιβ τη μύρισε, αλλά ήθελε να συνεχίσει. Και προσέξετε, πριν το ξεχάσω, τότε ακριβώς άκουσα πίσω μου μηχανή αυτοκινήτου να ξεκινάει. Μπορεί και να μην το είχα προσέξει, αλλά έκανε θόρυβο, σαν να είχε χαλάσει η εξάτμιση. Ήταν σαν μπουμπουνητό, καταλαβαίνετε τι εννοώ;

Ντετέκτιβ Άντερσον: Ναι, βεβαίως.

Ριτζ: Δεν παίρνω όρκο ότι ήταν το λευκό θανάκι, και δεν επέστρεψα από εκεί, οπότε δεν ξέρω αν είχε φύγει, αλλά βάζω στοίχημα πως αυτό ήταν. Και ξέρετε τι σημαίνει αυτό;

Ντετέκτιβ Άντερσον: Πες μου τι νομίζεις ότι σημαίνει, Τζον.

Ριτζ: Ότι μπορεί να με παρακολουθούσε. Ο δολοφόνος. Να στέκεται ανάμεσα στα δέντρα και να με παρακολουθεί. Ανατριχιάζω και μόνο που το σκέφτομαι. Τώρα, δηλαδή. Εκείνη τη στιγμή είχα εστιάσει απόλυτα στο αίμα. Και στο να μην αφήσω τον Ντέιβ να μου ξεριζώσει το χέρι. Είχα αρχίσει να φοβάμαι και δεν με νοιάζει που το παραδέχομαι. Δεν είμαι μεγαλόσωμος και, παρ' όλο που προσπαθώ να διατηρούμαι σε φόρμα, έχω πατήσει πιο τα εξήντα. Ακόμα και στα είκοσί μου, δεν μου άρεσαν οι καβγάδες. Έπρεπε όμως να δω. Μπορεί κάποιος να είχε τραυματιστεί.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Πολύ οξείπαινο. Τι ώρα περίπου είδες τα ίχνη του αίματος για πρώτη φορά;

Ριτζ: Δεν κοιτάξα το ρολόι μου, αλλο υποθέτω ότι ήταν έξι και είκοσι. Ίσως και είκοσι πέντε. Άφησα τον Ντέιβ να με οδηγήσει εκεί που ήθελε, με το θουρί πάντα κοντό, ώστε να προλαβαίνω να παραμερίζω τα κλαδιά κάτω από τα οποία περνούσε εκείνος με τα κοντά ποδαράκια του. Ξέρετε τι λένε για τα μπιγκλ –ψηλομύτικα, αλλο κοντοστούπικα. Γάβγιζε σαν τρελός. Φτάσαμε σ' ένα ξέφωτο, κάτι σαν... δεν ξέρω, κάτι σαν φωλίτσα όπου μπορεί να πηγαίνουν ζευγαράκια για να χαιδεύονται. Στη μέση υπήρχε ένα γρανιτένιο παγκάκι που ήταν μέσα στο αίμα. Πάρα πολύ αίμα. Κι ακόμα πιο πολύ από κάτω. Το πτώμα κειτόταν στο γρασίδι δίπλα του. Το κακόμοιρο το αγόρι. Το κεφάλι του ήταν στραμμένο προς τα μένα, τα μάτια του ήταν ανοιχτά και ο λαιμός του απλωώς έλειπε. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί, μόνο μια κόκκινη τρύπα. Το τζιν του και το εσώρουχό του ήταν κατεβασμένα μέχρι τους αστραγάλους του και είδα κάτι... ένα ξερόκλαδο υποθέτω... να προεξέχει από τον... τον..., ξέρετε.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Ξέρω, αλλο πρέπει να το πείτε για να το έχουμε στα πρακτικά, κύριε Ριτζ.

Ριτζ: Το παιδί ήταν μπρούμυτα και το κλαδί προεξείχε από τον πισινό του. Ήταν κι αυτό ματωμένο. Το κλαδί. Ένα μέρος του φλοιού είχε φύγει και πάνω του υπήρχε το αποτύπωμα μιας παλάμης. Την είδα ξεκάθαρα. Ο Ντέιβ δεν γάβγιζε πια, αλυχτούσε ο κακομοίρης· δεν ξέρω ποιος θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Πρέπει να ήταν μανιακός. Θα τον πιάσετε, ντετέκτιβ Άντερσον;

Ντετέκτιβ Άντερσον: Ω, ναι. Θα τον πιάσουμε.

3

Ο χώρος στάθμευσης του Γηπέδου Εστέλ Μπάργκα ήταν σχεδόν εξίσου μεγάλος με του Kroger, όπου ψώνιζαν κάθε Σάββατο απόγευμα ο Ραλφ Άντερσον και η σύζυγός του, κι εκείνο το απόγευμα του Ιουλίου ήταν εντελώς γεμάτος. Πολλοί προφυλακτήρες είχαν πάνω αυτοκόλλητα των Golden Dragons και σε μερικά πίσω παρμπρίζ είχαν γράψει ενθουσιώδη συνθήματα: ΘΑ ΣΑΣ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ· ΟΙ ΔΡΑΚΟΙ ΘΑ ΚΑΨΟΥΝ ΤΙΣ ΑΡΚΟΥΔΕΣ· ΚΑΠ ΣΙΤΙ ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ· ΦΕΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΣΕΙΡΑ ΜΑΣ. Από το γήπεδο, όπου τα φώτα είχαν ανάψει (αν και το φως της ημέρας θα κρατούσε κάμποσο ακόμα), ακούγονταν ζητωκραυγές και ρυθμικά χειροκροτήματα.

Ο Τρόι Ράματζ, με είκοσι χρόνια εμπειρίας, ήταν στο τιμόνι του αυτοκινήτου χωρίς διακριτικά. Καθώς περνούσε τη μία γεμάτη σειρά μετά την άλλη, είπε: «Όποτε έρχομαι εδώ, πάντα αναρωτιέμαι ποια στο διάολο ήταν τέλος πάντων αυτή η Εστέλ Μπάργκα.»

Ο Ραλφ δεν απάντησε. Οι μυς του ήταν σφιγμένοι, το δέρμα του καυτό κι ένιωθε τον σφυγμό του να έχει χτυπήσει κόκκινο. Είχε συλλάβει πολλούς κακοποιούς όλα αυτά τα χρόνια, αλλά τα πράγματα τώρα ήταν διαφορετικά. Επρόκειτο για κάτι ιδιαίτερα φριχτό. Και προσωπικό. Αυτό ήταν το χειρότερο: Το ζήτημα ήταν προσωπικό. Δεν είχε καμιά δουλειά να συμμετάσχει στη σύλληψη, και το γνώριζε, αλλά μετά τις τελευταίες περικοπές στον προϋπολογισμό τους, υπήρχαν μόνο τρεις ντετέκτιβ πλήρους απασχόλησης στην Αστυνομία της Φλιντ Σίτι. Ο Τζακ Χόσκινς ήταν σε διακοπές και πήγαινε για ψάρεμα κάπου στη μέση του πουθενά –στα τσακίδια. Η Μπέτσι Ρίγκινς, που θα έπρεπε να είχε πάρει άδεια μητρότητας, θα βοηθούσε την πολιτειακή αστυνομία σε μια άλλη πλευρά της αποψινής επιχείρησης.

Ευχόταν να μην ενεργούσαν βιαστικά. Είχε εκφράσει αυτή την ανησυχία του στον Μπιλ Σάμιουελς, τον εισαγγελέα της Κομητείας Φλιντ, το ίδιο εκείνο απόγευμα, στη σύσκεψη που είχαν πριν τη σύλληψη. Ο Σάμιουελς ήταν σχετικά νέος για τη θέση που κατείχε, μόλις τριάντα πέντε ετών, αλλά ήταν μέλος του κατ'άλληλου πολιτικού κόμματος και είχε μεγάλη αυτοπεποίθηση. Αν μη τι άλλο, δεν ήταν αλαζόνας, σίγουρα όμως έδειχνε μεγάλο ενθουσιασμό.

«Υπάρχουν ακόμα κάποια πράγματα που πρέπει να αποσαφηνίσουμε», είπε ο Ραλφ. «Δεν γνωρίζουμε όλο το ιστορικό της υπόθεσης. Κι επίσης, θα πει ότι έχει άλλοθι. Μπορούμε να είμαστε σίγουροι γι' αυτό –εκτός αν απλώς ομολογήσει.»

«Ακόμα κι αν παρουσιάσει άλλοθι», είχε απαντήσει ο Σάμιουελς, «θα το καταρρίψουμε. Ξέρεις ότι θα το κάνουμε.»

Ο Ραλφ δεν είχε καμία αμφιβολία, γνώριζε ότι είχαν βρει τον ένοχο, παρ' όλα αυτά θα προτιμούσε να διερευνούσαν λίγο περισσότερο την υπόθεση πριν προχωρήσουν στη σύλληψη. Να βρουν τρύπες στο άλλοθι του καθάρματος, να τις μεγαλώσουν ώσπου να περνάει από μέσα φορτηγό, και τότε να τον τσακώσουν. Στις περισσότερες περιπτώσεις αυτή θα ήταν η σωστή διαδικασία. Όχι όμως και τώρα.

«Τρία πράγματα», είχε πει ο Σάμιουελς. «Είσαι έτοιμος να τ' ακούσεις;»

Ο Ραλφ ένευσε καταφατικά. Έπρεπε άλλωστε να συνεργαστεί με αυτόν τον άνθρωπο.

«Πρώτον, ο κόσμος σ' αυτή την πόλη, ειδικά οι γονείς μικρών παιδιών, είναι τρομοκρατημένος και οργισμένος. Θέλουν να γίνει μια σύλληψη άμεσα για να αισθανθούν πάλι ασφαλείς. Δεύτερον, τα στοιχεία είναι πέραν πάσης αμφιβολίας. Δεν έχω δει ποτέ μου τόσο σίγουρη υπόθεση. Συμφωνείς μαζί μου ως προς αυτό;»

«Ναι.»

«Εντάξει, να και το τρίτο. Το σημαντικό.» Ο Σάμιουελς είχε γείρει προς το μέρος του. «Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν το έχει κάνει και στο παρελθόν –αν και, στην περίπτωση που ισχύει κάτι τέτοιο, πιθανότατα θα το ανακαλύψουμε μόλις αρχίσουμε να ψάχνουμε πιο βαθιά– αλλά να είσαι σίγουρος ότι το έχει κάνει τώρα. Ξέφυγε. Έχασε την παρθενιά του. Και μόλις συμβεί αυτό...»

«Μπορεί να το κάνει πάλι», τέλειωσε τη φράση ο Ραλφ.

«Σωστά. Δεν είναι και το πιο πιθανό σενάριο, τόσο σύντομα μετά τον Πίτερσον, αλλά είναι ένα ενδεχόμενο. Βρίσκεται συνεχώς κοντά σε παιδιά, για τ' όνομα του Θεού. Μικρά αγόρια. Αν σκότωνε ένα από αυτά –πέρα απ' το γεγονός ότι θα χάναμε τις δουλειές μας– δεν θα συγχωρούσαμε ποτέ τους εαυτούς μας.»

Ο Ραλφ ήδη δυσκολευόταν να συγχωρήσει τον εαυτό του που δεν το είχε καταλάβει νωρίτερα. Ήταν παράλογο, δεν μπορούσες να κοιτάξεις έναν άνθρωπο στα μάτια την ώρα του μπάρμπεκιου στην πίσω αυλή μετά το τέλος της σεζόν του Παιδικού Πρωταθλήματος Μπέιζμπολ και να καταλάβεις ότι σκεφτόταν να προβεί σε μια τέτοια ανείπωτη πράξη –να συντηρεί την ιδέα, να τη θρέφει, να τη βλέπει να θεριεύει το παράλογο όμως του πράγματος δεν άλλαζε τον τρόπο που αισθανόταν.

Τώρα, γέροντας προς τα μπρος για να δείξει ανάμεσα στους δύο μπάτσους που κάθονταν μπροστά, ο Ραλφ είπε: «Εκεί πέρα. Για δοκίμασε τις θέσεις των αναπήρων.»

Από τη θέση του συνοδηγού, ο αστυφύλακας Τομ Γέιτς είπε: «Αυτό σηκώνει διακόσια δολάρια πρόστιμο, αφεντικό.»

«Νομίζω πως θα μας τη χαρίσουν αυτή τη φορά», είπε ο Ραλφ.

«Πλάκα έκανα.»

Ο Ραλφ δεν είχε όρεξη για ευφυολογήματα μεταξύ μπάτσων και δεν απάντησε.

«Ολοταχώς για τις θέσεις των σακάτηδων, λοιπόν», είπε ο Ράματζ. «Και βλέπω δύο άδειες.»

Μπήκε στη μία και οι τρεις άντρες βγήκαν από το αυτοκίνητο. Ο Ραλφ είδε τον Γέιτς να ανοίγει το λουρί πάνω από τη λαβή του Glock του και κούνησε το κεφάλι του. «Τα έχεις χαμένα τελείως; Πρέπει να είναι τουλάχιστον χίλιοι πεντακόσιοι θεατές στο παιχνίδι.»

«Κι αν τρέξει να το σκάσει;»

«Τότε θα τον πιάσεις.»

Ο Ραλφ έγειρε στο καπό του αυτοκινήτου χωρίς διακριτικά και παρακολούθησε τους δύο αστυνομικούς της Φλιντ Σίτι να πηγαίνουν προς το γήπεδο, τα φώτα και τις γεμάτες εξέδρες, όπου τα χειροκροτήματα και οι ζητωκραυγές πύκνωναν και δυνάμωναν. Η άμεση σύλληψη του δολοφόνου του Πίτερσον ήταν απόφαση που είχαν πάρει από κοινού εκείνος και ο Σάμιουελς (όσο απρόθυμα κι αν έγινε αυτό). Η σύλληψή του κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού ήταν αποκλειστικά απόφαση του Ραλφ.

Ο Ράματζ κοίταξε πίσω. «Θα έρθεις;»

«Όχι. Κάντε εσείς τη δουλειά, διαβάστε τα γαμημένα τα δικαίωμάτα του όμορφα και δυνατά και μετά φέρτε τον εδώ. Τομ, όταν ξεκινήσουμε, θα μπεις στο πίσω κάθισμα μαζί του. Εγώ θα καθίσω μπροστά με τον Τρόι. Ο Μπιλ Σάμιουελς περιμένει τηλεφώνημά μου και θα πάει στο τμήμα να μας συναντήσει. Πες πως είμαστε η A-Team³. Όσο για τα εύσημα της σύλληψης, όλα δικά σου.»

«Μα δική σου είναι η υπόθεση», είπε ο Γέιτς. «Γιατί δεν θέλεις να είσαι εσύ που θα τσακώσεις τον γαμιόλη;»

Με τα χέρια του ακόμα σταυρωμένα, ο Ραλφ είπε: «Επειδή ο άνθρωπος που βίασε μ' ένα κλαδί τον Φράνκι Πίτερσον κι έσκισε τον λαιμό του ήταν προπονητής του γιου μου για τέσσερα χρόνια, δύο στο Νηπιακό και δύο στο Παιδικό. Ακουμπούσε τα

---

³ Σ.τ.Μ.: Σειρά της δεκαετίας του 1980, που δείχνει τις περιπέτειες μιας ομάδας αμερικανικών ειδικών δυνάμεων.

χέρια του στον γιο μου, του έδειχνε πώς να κρατά το ρόπαλο, και δεν εμπιστεύομαι τον εαυτό μου.»

«Το 'πιασα, εντάξει», είπε ο Τρόι Ράματζ. Εκείνος και ο Γέιτς ξεκίνησαν να πηγαίνουν προς το γήπεδο.

«Κι ακούστε εσείς οι δύο.»

Γύρισαν και τον κοίταξαν.

«Βάλτε του τις χειροπέδες εκεί. Και βάλτε τις μπροστά.»

«Το πρωτόκολλο άλλα λέει, αφεντικό», είπε ο Ράματζ.

«Το ξέρω και δεν με νοιάζει. Θέλω όλοι να τον δουν να τον απομακρύνουμε από εκεί δεμένο με χειροπέδες. Το 'πιασες;»

Όσο εκείνοι κατευθύνονταν προς το γήπεδο, ο Ραλφ έβγαλε το κινητό του από τη ζώνη του. Είχε την Μπέτσι Ρίγκινς στην ταχεία κλήση. «Είσαι στη θέση σου;»

«Μα ναι. Μπάστακας μπροστά στο σπίτι του. Εγώ και τέσσερις πολιτειακοί.»

«Το ένταλμα έρευνας;»

«Το 'χω στο χέρι, και δεν κρατιέμαι.»

«Ωραία.» Ήταν έτοιμος να κλείσει το τηλέφωνο, όταν του ήρθε στον νου και κάτι άλλο. «Μπετς, πότε είναι να γεννήσεις;»

«Χθες», είπε. «Πάρτε, λοιπόν, τα πόδια σας.» Και έκλεισε πρώτη το τηλέφωνο.

4

Κατάθεση της κυρίας Αρλίν Στάνχοουπ

[12 Ιουλίου, 1:00 μ.μ., εξέταση από τον ντετέκτιβ Ραλφ Άντερσον]

Στάνχοουπ: Θα πάρει ώρα αυτό, ντετέκτιβ;

Ντετέκτιβ Άντερσον: Καθόλου. Πείτε μου απλώς τι είδατε το απόγευμα της Τρίτης 10 Ιουλίου, και τελειώσαμε.

Στάνχοουπ: Εντάξει. Επέστρεφα από τα Εκλεκτά Προϊόντα του Τζέ-ραλντ. Πάντα εκεί κάνω τα ψώνια μου τις Τρίτες. Είναι λίγο ακριβά, αλλιά έχω να πάω στο Kroger από τότε που σταμάτησα να οδηγώ. Παρέδωσα την άδεια οδήγησής μου έναν χρόνο αφότου πέθανε ο άντρας μου,

επειδή δεν εμπιστευόμουν πια τα αντανakλiαστικά μου. Είχα ένα δυο ατυχήματα. Μικροτρακαρίσματα, ξέρετε, αλλήλi ήταν αρκετά. Το κατάστημα του Τζέραλντ είναι μόνο δύο τετράγωνα από το διαμέρισμα που μένω από τότε που πούλησα το σπίτι, και ο γιατρός λέει ότι το περπάτημα μου κάνει καλό. Καλό στην καρδιά μου, ξέρετε. Έβγαίνα με τις τρεις τσάντες μου στο μικρό μου καρότσι –πλέον, έχω χρήματα για τρεις τσάντες μόνο, οι τιμές είναι χάλια, ειδικά το κρέας, δεν ξέρω πότε ήταν η τελευταία φορά που έφαγα μπέικον– και είδα τον γιο των Πίτερσον.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Είστε σίγουρη πως εκείνος που είδατε ήταν ο Φρανκ Πίτερσον;

Στάνχοουπ: Ω ναι, ο Φρανκ ήταν. Ο καημένος, πολύ θυπάμαι γι' αυτό που του συνέβη, αλλήλi τώρα βρίσκεται στον Παράδεισο και δεν υποφέρει πια. Αυτό είναι το παρήγορο. Οι Πίτερσον έχουν δύο γιους, ξέρετε, και οι δυο τους κοκκινόμαλληδες, αυτό το απαίσιο καροτένιο κόκκινο, αλλήλi ο πιο μεγάλος –Όλιβερ, έτσι τον λένε– είναι τουλάχιστον πέντε χρόνια μεγαλύτερος. Μας έφερνε κάποτε την εφημερίδα. Ο Φρανκ έχει ποδήλατο, ένα από εκείνα με το ψηλό τιμόνι και τη στενή σέλα...

Ντετέκτιβ Άντερσον: Σέλα-μπανάνι την αποκαλούν.

Στάνχοουπ: Δεν ξέρω πως την αποκαλούν, αλλήλi ξέρω ότι είχε ζωηρό λαχανί χρώμα, πραγματικά απαίσιο, και πάνω της είχε ένα αυτοκόλλητο. Έλεγε Λύκειο Φλιντ Σίτι. Μόνο που δεν θα πάει ποτέ του στο λύκειο, έτσι δεν είναι; Το κακόμοιρο το αγόρι.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Κυρία Στάνχοουπ, μήπως θέλτε να κάνετε ένα μικρό διάλειμμα;

Στάνχοουπ: Όχι, θέλω να τελειώνουμε. Πρέπει να γυρίσω σπίτι για να ταΐσω τη γάτα μου. Πάντα την ταΐζω στις τρεις και θα πεινάει. Και θα αναρωτιέται πού έχω πάει. Μπορείτε, όμως, να μου δώσετε ένα χαρτόμάντιλο; Σίγουρα θα έχω γίνει χάλια. Ευχαριστώ.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Και μπορούσατε να δείτε το αυτοκόλλητο στη σέλα του ποδηλάτου του Φρανκ Πίτερσον επειδή;...

Στάνχοουπ: Α, επειδή δεν το καθαλούσε. Το τσούλαγε με τα χέρια στην άλληλi άκρη του χώρου στάθμευσης του Τζέραλντ. Είχε σπάσει η αλυσίδα και σερνόταν στον δρόμο.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Προσέξτε τι φορούσε;

Στάνχοουπ: Μπλουζάκι που είχε πάνω του το όνομα ενός συγκροτήματος ροκ εντ ρολ. Δεν γνωρίζω από συγκροτήματα, οπότε δεν ξέρω ποιο ήταν. Αν είναι κάτι σημαντικό, ζητώ συγγνώμη. Και φορούσε ένα καπέλο των Rangers. Το είχε σηκώσει προς τα πίσω και έβλεπα όλα αυτά τα κόκκινα μαλλιά. Οι κοκκινομάλληδες σαν κι αυτόν κάνουν φαλλάκρα πολύ νωρίς στη ζωή τους, ξέρετε. Δεν θα χρειαστεί να ανησυχήσει ποτέ πια γι' αυτό, ε; Μα είναι τόσο κρίμα. Τέλος πάντων, στην άλλη άκρη του πάρκινγκ ήταν ένα βρόμικο άσπρη βανάκι και από εκεί βγήκε ένας άντρας και πήλσισε τον Φρανκ. Ήταν...

Ντετέκτιβ Άντερσον: Θα φτάσουμε και σ' αυτό, αλλήλ πρώτα θέλω να μάθω για το βανάκι. Ήταν από αυτά που δεν έχουν παράθυρα;

Στάνχοουπ: Ναι.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Και δεν έγραφε τίποτα πάνω; Ούτε όνομα επιχείρησης ούτε τίποτα παρόμοιο;

Στάνχοουπ: Δεν είδα κάτι τέτοιο.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Εντάξει, ας μιλήσουμε για τον άντρα που είδατε. Τον αναγνωρίσατε, κυρία Στάνχοουπ;

Στάνχοουπ: Μα φυσικά. Ήταν ο Τέρι Μέιτλαντ. Όλοι στη Δυτική Πλευρά γνωρίζουν τον Κόουτς. Τον ήνε έτσι ακόμα και στο λύκειο. Διδάσκει λογοτεχνία εκεί, ξέρετε. Ο σύζυγός μου ήταν συνάδελφός του πριν πάρει σύνταξη. Τον αποκαλούν Κόουτς επειδή προπονεί την ομάδα μπέιζμπολ του παιδικού πρωταθλήματος, αλλήλ και την ομάδα πρωταθλήματος της πόλης, όταν έχει τελειώσει το παιδικό· το φθινόπωρο προπονεί μικρά αγόρια που θέλουν να παίξουν φούτμπολ. Κι αυτό το πρωτάθλημα έχει όνομα, αλλήλ δεν το θυμάμαι.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Αν μπορούσαμε να επιστρέψουμε σε όσα είδατε το απόγευμα της Τρίτης...

Στάνχοουπ: Δεν έχω πολλή ακόμα να πω. Ο Φρανκ μίλησε με τον Κόουτς και του έδειξε τη σπασμένη του αλυσίδα. Ο Κόουτς ένευσε και άνοιξε τις πίσω πόρτες στο λευκό βανάκι, που αποκλίνεται να ήταν δικό του...

Ντετέκτιβ Άντερσον: Γιατί το ήετε αυτό, κυρία Στάνχοουπ;

Στάνχοουπ: Επειδή είχε πορτοκαλί πινακίδες. Δεν ξέρω ποια Πολιτεία έχει τέτοιες, δεν βλήνω τόσο καλή πια μακριά, αλλά ξέρω ότι οι πινακίδες στην Οκλαχόμα είναι μπλε και άσπρες. Τέλος πάντων, δεν μπορούσα να δω τι υπήρχε στο πίσω μέρος του βαν, εκτός από ένα μακρύ πράσινο πράγμα που έμοιαζε με εργαλειοθήκη. Εργαλειοθήκη ήταν, ντετέκτιβ;

Ντετέκτιβ Άντερσον: Τι συνέβη μετά;

Στάνχοουπ: Να, ο Κόουτς έβαλε το ποδήλατο στο πίσω μέρος του βαν κι έκλεισε τις πόρτες. Έδωσε στον Φρανκ ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη. Μετά πήγε στην πλευρά του οδηγού και ο Φρανκ σ' εκείνη του συνοδηγού. Μπήκαν και οι δύο μέσα και το βανάκι ξεκίνησε προς τη Λεωφόρο Μάιμπερι. Νόμιζα πως ο Κόουτς θα πήγαινε τον μικρό στο σπίτι του. Φυσικά, τι άλλο θα σκεφτόμουν; Ο Τέρι Μπίτλαντ μένει στη Δυτική Πλευρά εδώ και σχεδόν είκοσι χρόνια, έχει μια πολύ όμορφη οικογένεια, σύζυγο και δύο κόρες... μου δίνετε άλλο ένα χαρτομάντιλο, σας παρακαλώ; Ευχαριστώ. Τελειώνουμε;

Ντετέκτιβ Άντερσον: Ναι, μας έχετε βοηθήσει πάρα πολύ. Νομίζω πως, πριν αρχίσω να καταγράφω, είπατε ότι αυτό έγινε γύρω στις τρεις η ώρα;

Στάνχοουπ: Στις τρεις ακριβώς. Άκουσα το ρολόι του Δημαρχείου να χτυπάει τρεις φορές τη στιγμή που έβγαίνα με το καροτσάκι μου. Ήθελα να πάω σπίτι και να ταΐσω τη γάτα μου.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Το αγόρι που είδατε, αυτό με τα κόκκινα μαλλιά, ήταν ο Φρανκ Πίτερσον.

Στάνχοουπ: Ναι. Οι Πίτερσον μένουν μετά τη γωνία. Ο Όλι κάποτε μας έφερε την εφημερίδα. Βλέπω τα δύο αγόρια συνέχεια.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Και ο άντρας, εκείνος που έβαλε το ποδήλατο στο πίσω χώρο του άσπρου βαν πριν ξεκινήσει να φύγει με τον Φρανκ Πίτερσον, ήταν ο Τέρενς Μπίτλαντ, επίσης γνωστός ως Κόουτς Τέρι ή απλώς Κόουτς.

Στάνχοουπ: Ναι.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Είστε σίγουρη γι' αυτά.

Στάνχοουπ: Α, ναι.

Ντετέκτιβ Άντερσον: Σας ευχαριστώ, κυρία Στάνχοουπ.

Στάνχοουπ: Ποιος να το έλεγε ότι ο Τέρι θα έκανε κάτι τέτοιο; Πιστεύετε ότι υπάρχουν κι άλλοι;

Ντετέκτιβ Άντερσον: Αυτό θα το δούμε στην πορεία της έρευνας.

5

Καθώς όλα τα παιχνίδια του πρωταθλήματος της πόλης διεξάγονταν στο Γήπεδο Εστέλ Μπάργκα –το καλύτερο γήπεδο μπέιζμπολ στην Κομητεία και το μόνο με προβολείς για νυχτερινά παιχνίδια– το πλεονέκτημα έδρας αποφασιζόταν με κορώνα ή γράμματα. Ο Τέρι Μείτλαντ είπε «γράμματα» πριν το παιχνίδι, όπως έκανε πάντα –ήταν μια πρόληψη που του είχε κληροδοτήσει πριν από καιρό ο δικός του προπονητής στο πρωτάθλημα της πόλης– και το νόμισμα ήρθε γράμματα. «Δεν με νοιάζει πού παίζουμε, θέλω να έχω τον τελευταίο λόγο», έλεγε πάντα στα παιδιά.

Και απόψε το χρειαζόταν. Ήταν το τέλος της ένατης περιόδου και οι Bears προηγούνταν με ένα ραν στον ημιτελικό του πρωταθλήματος. Οι Golden Dragons είχαν περιθώριο μόνο για ένα άουτ, αλλά οι βάσεις ήταν καλυμμένες. Μια προώθηση, μια άκυρη ρίψη, ένα λάθος, ή ένα σινγκλ εντός ζώνης θα οδηγούσε σε ισοπαλία, ενώ μια μπαλιά στο κενό θα έδινε τη νίκη. Το πλήθος χειροκροτούσε, χτυπούσε τα πόδια στις μεταλλικές εξέδρες και ζητωκραύγαζε καθώς ο μικρός Τρέβορ Μάικλς πήγαινε στη θέση του αριστερόχειρα μπάτερ. Το κράνος του ήταν το μικρότερο που είχαν, αλλά και πάλι έπεφτε στα μάτια του κι έπρεπε συνέχεια να το σπρώχνει προς τα πάνω. Κουνούσε νευρικά το ρόπαλό του μπρος πίσω.

Ο Τέρι είχε σκεφτεί να τον αντικαταστήσει, αλλά καθώς είχε ύψος κάτω από ένα εξήντα, κατάφερνε να κερδίζει πολλές προωθήσεις. Και μολονότι δεν μπορούσε να πετύχει χόουμ ραν,

μερικές φορές πετύχαινε την μπάλα με το ρόπαλο. Όχι συχνά, αλλά μερικές φορές. Αν ο Τέρι τον είχε αντικαταστήσει με άλλον μπάτερ, το καημένο το παιδί δεν θα ξεπερνούσε ποτέ την ταπείνωση την επόμενη χρονιά στο γυμνάσιο. Αν, από την άλλη, χτυπούσε την μπάλα και πετύχαινε σινγκλ, θα μνημόνευε τη στιγμή για το υπόλοιπο της ζωής του στα φαγοπότια με φίλους. Ο Τέρι το γνώριζε. Είχε βρεθεί κάποτε στην ίδια θέση, στην αρχαία εκείνη εποχή πριν το παιχνίδι αρχίσει να παίζεται με αλουμινένια ρόπαλα.

Ο πίτσερ των Bears –ο καλός, που κρατούσαν για το τέλος, με χέρι φωτιά– έστειλε την μπάλα κατευθείαν στην καρδιά της βάσης. Ο Τρέβορ την είδε να περνάει με μια έκφραση απογοήτευσης. Ο διαιτητής φώναξε «στράικ». Φωνές απογοήτευσης ακούστηκαν από το πλήθος.

Ο Γκάβιν Φρικ, ο βοηθός προπονητή του Τέρι, βημάτιζε πάνω κάτω μπροστά στα παιδιά του πάγκου, με το φύλλο του σκορ διπλωμένο ρολό στο ένα χέρι (πόσες φορές του είχε πει ο Τέρι να μην το κάνει αυτό;) και την XXL φανέλα των Golden Dragons τσιτωμένη πάνω στην κοιλιά του, η οποία είχε μέγεθος τουλάχιστον XXXL. «Ελπίζω να μην ήταν λάθος που δεν αντικατέστησες τον Τρέβορ, Τέρι», είπε. Ιδρώτας κυλούσε στα μάγουλά του. «Δείχνει φοβισμένος μέχρι θανάτου και δεν νομίζω να κατάφερνε να πιάσει τη βολίδα του άλλου ούτε με ρακέτα του τένις.»

«Για να δούμε», είπε ο Τέρι. «Έχω καλό προαίσθημα.» Η αλήθεια ήταν ότι δεν είχε.

Ο πίτσερ των Bears εξαπέλυσε άλλη μία δύσκολη βολή, αλλά αυτή κατέληξε στο χώμα μπροστά από την αρχική βάση. Το πλήθος σηκώθηκε όρθιο καθώς ο Μπαϊμπέρ Πατέλ, που θα μπορούσε να κάνει το ραν από την τρίτη βάση για την ισοφάριση, έκανε μερικά βήματα παράλληλα με τη γραμμή. Το πλήθος κάθισε πάλι κάτω, αφού η μπάλα αναπήδησε και κατέληξε στο

Ένα αποτρόπαιο έγκλημα Ένας άλυτος γρίφος

Στο πάρκο της Φλιντ Σίτι ανακαλύπτεται το κακοποιημένο πτώμα ενός αγοριού. Καταθέσεις μαρτύρων και αποτυπώματα ενοχοποιούν έναν από τους πιο αγαπητούς κατοίκους της πόλης.

τον Τέρι Μείτλαντ, προπονητή μπίτζμπολ, δάσκαλο, σύζυγο και πατέρα δύο κοριτσιών.

Ο ντετέκτιβ Ραλφ Άντερσον διατάζει να συλληφθεί άμεσα, σε δημόσιο χώρο: στο γήπεδο, κατά τη διάρκεια ενός αγώνα.

Ο Μείτλαντ έχει άλλοθι και υποστηρίζει την αθωότητά του, όμως ο Άντερσον και ο εισαγγελέας φέρνουν στο φως στοιχεία DNA που ισχυροποιούν την ενοχή του.

Ο Μείτλαντ δεν έχει φυσιογνωμία δολοφόνου.

Μήπως όμως είναι... διπρόσωπος;

Μήπως υπάρχει κάποιος... ξένος;

«Αυτό που ξεκινά ως ανθρωποκυνηγτό ενός σωσία παίρνει μια αλλόκοτη τροπή προς το υπερφυσικό.

Με αριστοτεχνική χρήση εγκληματολογικών γνώσεων, ο Κινγκ αφηγείται την ιστορία του σ' ένα ρεαλιστικά ψυχρό πλαίσιο, όπου ο τρόμος προβάλλει ανάγλυφα.»

—Publishers Weekly

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Λορέντζου 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 Αθήνα, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN: 978-960-461-891-0

